

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Petry Weissové a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Mgr. A. P., Ph.D.**, bytem Podkovářská 933/1, Praha 9, zastoupen JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, proti žalovanému: **Náměstek ministra vnitra pro státní službu**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2020, č. j. MV-160285-3/OKR-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2022, č. j. 18 Ad 9/2020-126,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Státní tajemník v Ministerstvu vnitra (dále jen „státní tajemník“) rozhodnutím ze dne 26. 8. 2020, č. j. MV-106794-10/SST-2020, na základě § 144 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, (dále jen „zákon o státní službě“) ve spojení s § 109 odst. 1 a 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, (dále jen „zákoník práce“) vyslovil, že žalobci nenáleží částka 43.852 Kč s příslušenstvím. Tato částka představovala žalobcem požadovaný plat za listopad a prosinec 2019, který mu však státní tajemník nepřiznal s odůvodněním, že žalobce v období od 9. 7. 2019 do 23. 12. 2019, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru, nevykonával žádnou službu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud předeslal, že žalobce v průběhu řízení vznášel rozsáhlou, místy hůře srozumitelnou a repetitivní argumentaci, v níž směřoval problematiku kárného řízení, otázku převedení na jiné služební místo a otázku vlastního odměňování. Služební orgány v

nyňí řešené věci posuzovaly toliko žalobcův nárok na plat za listopad a prosinec 2019, podle městského soudu se proto otázky vztahující se ke kárnému řízení či zákonnosti převedení žalobce na jiné služební místo mĳí s předmětem řízení. Městský soud se ztotožnil s argumentací žalovaného a podotkl, že žalovaný odstranil nedostatky odůvodnění rozhodnutí státního tajemníka. Zákon o státní službě podle městského soudu nepředpokládá rozhodování o neomluvené absenci a takové rozhodnutí není podmínkou nevyplacení platu. Zdůraznil, že absence je objektivní fakt s možnými důsledky z hlediska platových nároků či v podobě kárného provinění, nicméně nelze rozumně požadovat, aby jakákoli absence státního zaměstnance byla autoritativně deklarována samostatným rozhodnutím. Podle městského soudu z ničeho nevyplývá, že by mělo být před nevyplacením platu rozhodováno o tom, zda má žalobce z důvodu (ne)omluvené absence nárok na výplatu platu, či nikoli. Žalobcem zmĳněný § 106 odst. 3 zákona o státní službě (plat za dobu překážek na straně služebního úřadu – provozní příčiny) se mĳí s předmětem řízení, v němž se ani žalobce nedovolává překážky na straně služebního úřadu. Z daného ustanovení podle městského soudu nelze dovozovat, že by mělo být ve správním řízení rozhodováno o všech otázkách spojených s docházkou státního zaměstnance. Městský soud nepovažoval za pochybení, že služební orgány rozhodly s časovým odstupem od doby vlastní absence, potažmo od skončení kárného řízení. Jejich postoj k absenci žalobce na pracovišti byl zřejmý už tím, že mu plat nevyplatily, a bylo na žalobci, aby se případně vyplacení platu domáhal. Městský soud zdůraznil, že po postoupení věci obvodním soudem, u něhož žalobce svůj nárok původně uplatnil, služební orgány rozhodly bez zbytečného odkladu. Dodal, že případné průtahy bez dalšího nemají dopad na zákonnost rozhodnutí.

[4] Nevyplácení platu nemá podle městského soudu sankční povahu, neboť nejde o trest za neomluvenou absenci, natožpak o nepřijatelný druhý trest vedle kárného opatření, ale o důsledek nenastoupení na nové služební místo. Městský soud připomněl, že podstata pracovněprávních i služebních vztahů z hlediska odměňování je založena primárně na výkonu práce (služby) za stanovenou odměnu; nevyplacení platu za nevykonanou práci proto není trestem, ale prostým důsledkem toho, že plat není za co vyplatit. Nárok na plat podle městského soudu nevzniká (nezaniká) na základě rozhodnutí služebního orgánu o docházce či absenci ani na základě rozhodnutí o vyplacení platu, ale vychází z faktického výkonu služby (§ 144 zákona o státní službě, § 109 odst. 1 a 3 zákoníku práce); jakákoli neomluvená absence se proto promítne i do výše platu. Městský soud konstatoval, že žalovaný se ve svém rozhodnutí vyjádřil i k argumentům žalobce omlouvajícím jeho absenci na služebním místě s tím, že žalobcova tvrzení byla vyvrácena již v řízení o převedení na jiné služební místo a v kárném řízení. Městský soud dodal, že ve správním spisu nachází sdělení státního tajemníka ze dne 16. 7. 2019, v němž žalobci oznamuje, že je mu známo, že se nedostavil k výkonu služby na novém služebním místě, uvádí adresu nového pracoviště a upozorňuje jej na povinnost do služby nastoupit. Ve správním spisu se naopak nenachází žádná konkrétní omluva žalobce směřovaná vůči představenému či státnímu tajemníkovi.

[5] Podle městského soudu nejsou ze spisu zřejmé žádné konkrétní důvody zdravotního rázu a žádné doklady prokazující ohrožení zdraví žalobce v případě nástupu na nové služební místo; podle pracovnělékařského vyšetření MUDr. L. ze dne 16. 5. 2019 byl žalobce k výkonu služby na novém místě způsobilý. K námitce zpochybňující způsobilost tohoto podkladu pro rozhodnutí o převedení a k námitce, že ve vztahu k novému místu nebyl žalobce vyslán na vstupní prohlídku, městský soud poznamenal, že byly vzneseny až po lhůtě k uplatnění žalobních bodů. Dodal, že rozhodnutí o převedení, které z tohoto

pokračování

lékařského posudku vycházelo, je nadáno presumpcí správnosti, a proto nelze dovozovat jeho nezákonnost či nesprávnost, dokud nebylo zákonem předvídaným postupem zrušeno. Městský soud souhlasil s tím, že žalovaný nemusel detailně zkoumat, proč byl žalobce převeden na nové služební místo. Skutečnosti a podklady s tím související proto městský soud označil za irelevantní. Žalobci přisvědčil, že podle § 106 odst. 2 zákoníku práce ve spojení s § 113 písm. a) zákona o státní službě je zaměstnanec oprávněn odmítnout výkon práce, o níž má důvodně za to, že bezprostředně a závažným způsobem ohrožuje jeho život nebo zdraví, popřípadě život nebo zdraví jiných. Žalobce však podle městského soudu nepředložil žádné konkrétní zdravotní důvody, jež by mu bránily ve výkonu služby na novém služebním místě, ani neuvedl, že by existoval jiný pozdější posudek či lékařská zpráva, z nichž by vyplývala jeho zdravotní nezpůsobilost k výkonu služby na novém služebním místě. Městský soud proto neshledal, že by podmínky na novém služebním místě bezprostředně a závažně ohrožovaly život nebo zdraví žalobce, a nepřisvědčil jeho argumentaci omlouvající jeho nepřítomnost.

[6] Městský soud dále uvedl, že nevyplacení platu při nevykonávání práce nelze považovat za postih ve smyslu trestní sankce, ani za postih za vystupování žalobce ve služebním úřadu, upozorňování na údajné „nepravosti“ či podávání trestních oznámení. Z hlediska nároku na plat za listopad a prosinec 2019 je podle městského soudu irelevantní, jestli měl žalobce postavení oznamovatele ve smyslu nařízení vlády č. 145/2015 Sb., o opatřeních souvisejících s oznamováním podezření ze spáchání protiprávního jednání ve služebním úřadu, neboť i kdyby takové postavení měl, neměnilo by to nic na tom, že měl vykonávat službu a docházet na pracoviště na služebním místě, na které byl (pravomocně) převeden. Na základě popsanych úvah městský soud označil žalobcem navržené dokazování za nadbytečné. Dodal, že otázka, zda byl žalobce v roce 2016 nesprávně odměněn za vyslání do Itálie jako národní expert či v rámci služební cesty, potažmo zda byl v této souvislosti vystaven nátlaku, není předmětem tohoto řízení a služební orgány nemusely před rozhodnutím v nynější věci vyčkat na vyřešení této otázky. Námitka neslučitelnosti funkce dřívějšího státního tajemníka Mgr. K. s členstvím v etické komisi pro ocenění odbojářů a odpůrců komunismu byla podle městského soudu vznesena až po lhůtě k uplatnění žalobních bodů. Doplnil, že Mgr. K. ve věci nároku na plat za listopad a prosinec 2019 nerozhodoval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) velmi rozsáhlou a poněkud nepřehlednou kasační stížnost, ve které uplatňuje kasační důvody, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“).

[8] **Stěžovatel** vyjmenovává námitky a skutečnosti, které podle svého přesvědčení uplatnil marně a s nimiž se městský soud nevypořádal (obavy o život a zdraví, nedostatek financí na advokáta, vyslání na přepážku bez vstupní lékařské prohlídky a navzdory titulu Ph.D., nedostatky posudku MUDr. L., protiprávnost vyslání na pracoviště „Chodov“ dopisem ze dne 16. 7. 2019, nečinnost žalovaného v dané věci, odvetná opatření proti whistleblowerovi, nedostatek oprávnění služebních orgánů k rozhodování v dané věci, pokyn účtárně k nezasílání platu vydal Mgr. K.). Dále stěžovatel uvádí odstavce napadeného rozsudku, které považuje za nesrozumitelné. Namítá, že žalovaným měla být Česká

republika – Ministerstvo vnitra a že plná moc udělená paní Zamazalové je neurčitá, vadná a nesrozumitelná. Státní tajemník ani žalovaný nebyli podle stěžovatele oprávněni ve věci rozhodnout, což potvrzuje i městský soud v odstavci 30 napadeného rozsudku; příslušným k projednání dané věci byl Obvodní soud pro Prahu 7, který věc chybně postoupil státnímu tajemníkovi. Stěžovatel dodává, že by se soud měl zabývat otázkou, zda v jednání žalovaného nelze spatřovat trestný čin, a také otázkou možného zneužití finančních prostředků z veřejných rozpočtů, bezdůvodného obohacení a neoprávněného zadržování finančních prostředků stěžovatele.

[9] Nesrozumitelnost odstavce 1 napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že se městský soud nezabýval skutečností, že byl v době od 9. 7. 2019 do 23. 12. 2019 ve výkonu služby, resp. jí nebyl zproštěn. Tvrdí, že se po celou dobu zdržoval v místě výkonu služby „Praha“. Podle stěžovatele bylo místo výkonu služby „Chodov“ určeno až v dopisu státního tajemníka ze dne 16. 7. 2019. Zdůrazňuje, že byl na nové služební místo převeden bez vstupní lékařské prohlídky a v rozporu se zákazem nucených prací. Městský soud se podle stěžovatele nevypořádal s otázkou, proč nebyl zproštěn výkonu služby podle § 48 zákona o státní službě, ani s otázkou povinnosti kárné komise služební orgán o zproštění výkonu služby požádat. Stěžovatel podotýká, že žalovaný nedoložil, že kárná komise tento návrh učinila, ani proč jej státní tajemník nerefletoval. Městský soud se podle stěžovatele nevypořádal ani s definicí pojmů služba, výkon služby, příkaz k výkonu služby a místo výkonu služby. Stěžovatel dále cituje rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2014, č. j. 16 Kss 10/2013-84, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2868/2012, týkající se platu soudců, a namítá, že služební orgán neměl pravomoc ani dát pokyn účtárně, ani jakkoli rozhodovat o nezasílání platu stěžovateli.

[10] Stěžovatel konstatuje, že neakcentoval neoprávněnost svého převedení na jiné služební místo, nýbrž chybějící vstupní lékařskou prohlídku, kterou byl žalovaný povinen zajistit. Podotýká, že obsah lékařského posudku nekoresponduje s žádostí žalovaného o jeho provedení a nehovoří o možnosti výkonu práce na rizikovém pracovišti. Z odstavce 15 napadeného rozsudku podle stěžovatele vyplývá, že městský soud nepochopil jeho argumenty a rozdíl mezi rozhodnutím o převedení na nové služební místo, v němž bylo uvedeno „Praha“, a dopisem ze dne 16. 7. 2019, ve kterém bylo uvedeno „Chodov“. Stěžovatel uvádí, že opakovaně neúspěšně žádal o navrácení služební průkazu, aby mohl jít na pracoviště Kodaňská, kde dříve působil. Namítá, že správně odmítl splnit protiprávní příkaz ze dne 16. 7. 2019, čímž vznikla překážka na straně žalovaného; touto otázkou se však městský soud nezabýval. Zdůrazňuje, že městskému soudu dne 14. 2. 2022 předložil dvě lékařské zprávy od MUDr. K., a protestuje proti odstavci 16 napadeného rozsudku, v němž není uvedena řada důkazů souvisejících s jeho zdravotním stavem. Městský soud podle stěžovatele v odstavci 21 napadeného rozsudku neuvedl, že lékařský posudek MUDr. L. byl výsledkem mimořádné lékařské prohlídky, jejímž účelem je něco jiného než převedení na jiné služební místo; tento posudek neodpovídá přepážkovému pracovišti „Chodov“, které je známo trvalým nedostatkem přepážkových pracovníků, a nereflektuje rizikové faktory. Stěžovatel namítá, že nezasílání platu za listopad a prosinec 2019 vzniklo v důsledku průtahů v kárném řízení a že neměl ani možnost obstarávat si obživu. Popírá, že od 9. 7. 2019 nevykonával službu, a tvrdí, že plnil a dodržoval četné povinnosti vyplývající ze zákona o státní službě.

pokračování

[11] Podle stěžovatele zákon o státní službě neumožňuje osobě ve služebním poměru nezasílat plat nebo jej krátit a městský soud nedoložil jediné ustanovení daného zákona, které by služební orgány (kromě kárné komise) opravňovalo dát pokyn účtárně nebo vydat rozhodnutí o nezasílání platu. Stěžovatel konstatuje, že zákoník práce je až subsidiární, odkazy na něj jsou hmotněprávní a je nutné je korigovat v souvislosti s oprávněním služebních orgánů podle zákona o státní službě. Městským soudem uváděný § 159 odst. 2 zákona o státní službě podle stěžovatele nezakládá právo nezasílat osobě ve služebním poměru plat, jedná se o taxativní úpravu; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 21 Cdo 269/2018, potvrzuje, že služební orgán může činit jen taková rozhodnutí, která mu zákon umožňuje. Stěžovatel namítá, že městský soud nerefletoval ochranu whistleblowerů, zejména otázku obráceného důkazního břemene. Městský soud podle stěžovatele nesrozumitelně hovoří o neomluvené absenci a nezasílání platu, ačkoli zákon o státní službě pojem neomluvená absence nezná a jím stanovené právo na plat může prolomit pouze kárná komise, a to jen za určitých podmínek. Z odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 4 Ads 265/2020-49, stěžovatel dovozuje, že městský soud pravděpodobně vycházel z toho, že pokyn účtárně k nezasílání platu je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Chybějící rozhodnutí podle § 159 odst. 1 zákona o státní službě podle stěžovatele vzbuzuje pochybnosti, zda je pokyn účtárně pravomocný; s tím se však městský soud nevypořádal. Zmíněný pokyn vydal bývalý státní tajemník Mgr. K., a proto je podle stěžovatele zásadní, zda k tomu byl oprávněn, a to i z hlediska namítaného střetu funkcí. K závěru městského soudu, že rozhodovat o nezasílání platu každý měsíc by bylo nerealizovatelné, stěžovatel uvádí, že služební orgán má ze zákona lhůty pro vydání rozhodnutí a stěžovatel nechápe tvrzení o nerealizovatelnosti dodržování takových lhůt, a to zejména v situaci, kdy osoba ve služebním poměru má omezené možnosti si vydělávat jinak. K tvrzení městského soudu o nevykonané práci stěžovatel konstatuje, že byl ve služebním poměru, tudíž službu vykonával.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením městského soudu, že v žalobě neargumentoval ustanovením § 106 odst. 3 zákona o státní službě. Trvá na tom, že se v žalobě i v dalších řízeních dovolával překážky na straně služebního úřadu. Podle stěžovatele je městským soudem uváděný čl. 1 bod 9 služebního předpisu státního tajemníka č. 34/2015 v rozporu s § 159 odst. 2 zákona o státní službě a tvrzení městského soudu, že případné rozhodování ve věci překážek na straně státního zaměstnance nebo služebního úřadu nelze připodobňovat k rozhodnutí o povaze stěžovatelovy absence, je nesrozumitelné. Stěžovatel namítá, že se městský soud nevypořádal s otázkou, že žalovaný měl stěžovateli plat poskytnout, a poté se sám soudní cestou domáhat jeho vrácení. Podle stěžovatele je krácení platu trestem, k jehož uložení je oprávněna jen kárná komise; zároveň upozorňuje na zákaz dvojího trestání, kterým se městský soud nezabýval. Argument městského soudu, že nezasílání platu nemusí být uvedeno v § 159 odst. 1 zákona o státní službě, podle stěžovatele neobstojí, neboť odporuje rozhodnutím téhož soudu č. j. 62 Co 245/2021-62 a č. j. 8 A 85/2019-57 i rozhodnutí kárného senátu č. j. 16 Kss 10/2013-84.

[13] V odstavci 36 napadeného rozsudku městský soud podle stěžovatele nepřesně uvedl jeho argumenty ohledně omluvy nenastoupení na pracoviště „Chodov“, pro které neměl dostatečnou lékařskou prohlídku. Stěžovatel má za to, že městský soud neřešil otázku skutečného obsahu lékařského posudku MUDr. L., ačkoli jej označil za klíčový poklad pro převedení na jiné služební místo. Podle stěžovatele je mimo zákonnou praxi, aby si sám zajišťoval lékařský posudek, že na dané pracovní místo nemůže nastoupit; znalce měl v

případě pochybností povolal přímo městský soud. Stěžovatel tvrdí, že obavou o život a zdraví argumentoval již od počátku; žalovaný se jej jako whistleblowera snažil psychiatrizovat, kriminalizovat a dehonestovat, vedl proti němu i vykonstruované kárné řízení. K tvrzení městského soudu, že nedoložil své omluvy vůči státnímu tajemníkovi a žalovanému, stěžovatel uvádí, že opakovaně požadoval učinit součástí spisu dokumentaci z řízení o převedení na jiné služební místo a řada takových dokumentů z kárného řízení je též ve spisu městského soudu sp. zn. 10 Ad 10/2020. Podle stěžovatele žalovaný porušil zákaz nucených prací, neboť nezasíláním platu vynucoval jeho docházku na pracoviště „Chodov“, pro které stěžovatel nebyl zdravotně způsobilý. Městský soud se přitom ani nezabýval logikou věci v tom smyslu, že žalovaný se nejprve snažil ukončit služební poměr stěžovatele pro zdravotní nezpůsobilost a poté jej vyslal na pracoviště „Chodov“ s rizikovými faktory.

[14] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu v odstavci 39 napadeného rozsudku, že uvádí údajně nové skutečnosti. Trvá na tom, že již v žalobě opakovaně požadoval výslech celé řady svědků, které však městský soud odmítl. Městský soud podle stěžovatele zaměňuje rozhodnutí o převedení na jiné služební místo za problematiku lékařského posouzení zdravotní způsobilosti a odhlíží od dopisu státního tajemníka s určením pracoviště „Chodov“, který má povahu příkazu k výkonu služby a nebyl součástí rozhodnutí o převedení. V odstavci 40 napadeného rozsudku městský soud přebírá teze svého rozsudku č. j. 10 Ad 10/2020-102, ačkoli měl k dispozici kasační stížnost, ve které stěžovatel závěry zmíněného rozsudku rozporoval (*od strany 30 do strany 48 je kasační stížnost doslovným přepisem doplnění kasační stížnosti proti zmíněnému rozsudku městského soudu, pozn. NSS*). Podle stěžovatele měl městský soud z úřední povinnosti přihlédnout k tomu, že žádost o provedení pracovnělékařské prohlídky ze dne 12. 4. 2019 a rozhodnutí o převedení na jiné služební místo jsou v rozporu s nařízením vlády č. 302/2014 Sb., o katalogu správních činností. Dále poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 7. 2020, č. j. 25 Ad 1/2020-35, podle kterého stanoví-li stát odlišný obsah služebního místa podle zákona o státní službě, představuje to jednostrannou změnu služebního místa, která je bez souhlasu státního zaměstnance nemyslitelná. To podle stěžovatele platí i pro jeho převedení na jiné služební místo a následný příkaz k výkonu služby na pracovišti „Chodov“, neboť stěžovatel nikdy nesouhlasil s rozšířením úkolů o přímý každodenní osobní styk s cizinci.

[15] **Žalovaný** se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, ve kterém městský soud dostatečně a přezkoumatelně vyjádřil odlišné právní názory od názorů stěžovatele. Trvá na tom, že nezasílání platu nelze chápat jako odvetu za aktivitu stěžovatele při řešení problematiky odměňování národních expertů. Podle žalovaného byla příčinou nezasílání platu stěžovateli skutečnost, že dne 9. 7. 2019 nenastoupil k výkonu služby na služební místo, na které byl převeden, a tento stav trval až do skončení služebního poměru dne 23. 12. 2019. Žalovanému není známa žádná překážka na jeho straně a rozhodnutí o převedení na jiné služební místo bylo předběžně vykonatelné, je pravomocné a je třeba ctít presumpci jeho správnosti, ostatně stěžovatel je ani nenapadl žalobou. Neomluvená absence stěžovatele byla podle žalovaného prokázána i v kárném řízení, které bylo proti němu vedeno. Žalovaný podotýká, že stěžovatel svou argumentaci, proč nenastoupil k výkonu služby na novém služebním místě, několikrát změnil (strach z kolegů a pracovních podmínek, poté neznalost adresy nového pracoviště, později zdravotní nezpůsobilost, a nakonec očekávání zvláštního příkazu k výkonu služby a vstupní lékařské prohlídky), což odráží účelovost jeho tvrzení. Podle žalovaného nebyl stěžovatel dvakrát

pokračování

potrestán za týž skutek, neboť nezasílání platu byl pouhý důsledek jeho neomluvené absence, protože plat náleží pouze za vykonanou práci.

[16] Podle žalovaného stěžovatel nově namítá, že měl být zproštěn výkonu služby podle § 48 zákona o státní službě; tuto námitku neuplatnil v žalobě. Žalovaný vysvětluje, že hlavním důvodem původního zproštění stěžovatele výkonu služby byla eskalace napětí ve vztazích na pracovišti; převedení stěžovatele na jiné služební místo (jiné pracoviště, jiní kolegové) tak představuje podstatnou změnu okolností, kdy zprostit stěžovatele výkonu služby již nebylo třeba. Stěžovatelem zmíněné rozhodnutí kárného senátu č. j. 16 Kss 10/2013-84 nepovažuje žalovaný za přílehlavé, neboť zákoník práce lze na pracovní vztah soudce použít až poté, co nelze aplikovat žádné ustanovení zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), případně zvláštních předpisů (např. zákon č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu); naproti tomu v otázce odměňování státních zaměstnanců ve služebním poměru zákon o státní službě odkazuje přímo na zákoník práce (§ 144) a podle § 109 odst. 3 zákoníku práce zaměstnanci přísluší plat za vykonanou práci. Výkon služby státního zaměstnance je podle žalovaného oproti výkonu funkce soudce přímo spjat s jeho přítomností na pracovišti, nebyla-li uzavřena dohoda o výkonu služby z jiného místa. Z uvedených důvodů žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud považuje předně za potřebné zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Kasační stížnost je nepřípustná, pokud nesměřuje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, a judikaturu citovanou v jeho odstavci [140]). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřípustná, „*opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*“ Stěžovatel tak musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského (městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud tak nečiní a kupříkladu pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoli reflektoval argumentaci krajského (městského) soudu, pak za předpokladu, že tyto námitky krajský (městský) soud vypořádal a v jejich opakování nelze spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopna obstát proti závěrům krajského (městského) soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, publ. pod č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36). Úkolem Nejvyššího správního soudu totiž není opětovné projednání žaloby, ale přezkoumání správnosti postupu krajského (městského) soudu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. II. ÚS 1852/22).

[20] V nyní řešené věci nesměřuje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku podstatná část kasační stížnosti. Stěžovatel totiž do kasační stížnosti převzal text doplnění kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 25. 11. 2021, č. j. 10 Ad 10/2020-102, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-139449-10/OSK-2019, ve věci kárných provinění stěžovatele, za která mu bylo uloženo kárné opatření – propuštění ze služebního poměru. V nyní řešené věci však stěžovatelova žaloba směřovala proti jinému rozhodnutí, a to ve věci nevyplacení platu za listopad a prosinec 2019 z důvodu neomluvených absencí. Městský soud sice v napadeném rozsudku s ohledem na stěžovatelovu rozsáhlou, místy hůře srozumitelnou a repetitivní argumentaci popsal celkový kontext případu (srov. odstavce 19 až 24 napadeného rozsudku), ovšem následně zdůraznil, že v nyní žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný posuzoval toliko otázku stěžovatelova nároku na plat za listopad a prosinec 2019 a všechny námitky, které se týkají kárného řízení či zákonnosti převedení stěžovatele na jiné služební místo, se zcela mýjí s předmětem řízení. Stěžovatelovy námitky, které jsou převzetím doplnění kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 25. 11. 2021, č. j. 10 Ad 10/2020-102, se vztahují ke kárnému řízení a propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Tyto námitky vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nepřipustné, neboť se mýjí s rozhodovacími důvody městského soudu a vybočují mimo předmět soudního přezkumu v dané věci. Pro úplnost lze dodat, že stěžovatelovu kasační stížnost proti rozsudku městského soudu ze dne 25. 11. 2021, č. j. 10 Ad 10/2020-102, Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 28. 6. 2022, č. j. 4 Ads 440/2021-105.

[21] Proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku nesměřují ani stěžovatelovy námitky, že městský soud nereflektoval ochranu whistleblowerů, zejména otázku obráceného důkazního břemene, a že se jej žalovaný jako whistleblowera snažil psychiatrizovat, kriminalizovat a dehonestovat, vedl proti němu i vykonstruované kárné řízení. Městský soud totiž v odstavci 42 napadeného rozsudku vysvětlil, že z hlediska nároku na plat za listopad a prosinec 2019 je irrelevantní, jestli měl stěžovatel postavení oznamovatele ve smyslu nařízení vlády č. 145/2015 Sb., neboť i kdyby takové postavení měl, neměnilo by to nic na tom, že měl vykonávat službu a docházet na pracoviště na služebním místě, na které byl (pravomocně) převeden. Městský soud dodal, že veškeré argumenty upozorňující na pozadí celé věci a snahu o likvidaci stěžovatele (zejména argumentace okolnostmi vyslání expertů do mise EASO v Itálii v roce 2016, ovlivňování pracovního lékaře či otázka podjatosti předsedkyně kárné komise I. stupně), měly případně místo v řízení o převedení na jiné služební místo, potažmo v kárném řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvedené závěry městského soudu, které ve střetu s jeho argumentací ob stojí samy o sobě, nijak nezpochybnil, vyhodnotil Nejvyšší správní soud uvedené kasační námitky jako nepřipustné, neboť se mýjí s rozhodovacím důvodem městského soudu.

[22] Nejvyšší správní soud dále shledal, že stěžovatel některé své kasační námitky neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. Jedná se o námitky týkající se zproštění výkonu služby, zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby na novém služebním místě, chybějící vstupní lékařské prohlídky pro toto služební místo a údajných nedostatků

pokračování

lékařského posudku MUDr. L. Dále jde o námitky týkající se domnělých překážek na straně služebního úřadu (stěžovatel odmítl splnit údajně protiprávní příkaz ze dne 16. 7. 2019, čímž podle něj měla vzniknout překážka na straně žalovaného), údajné opakované žádosti o navrácení služebního průkazu, aby mohl jít na pracoviště Kodaňská, kde dříve působil, a rozdílů mezi služební místy, která stěžovatel označuje jako „Praha“ a „Chodov“. Jedná se rovněž o námitky, že existují pochybnosti, zda je pokyn účtárně k nevyplácení platu stěžovateli pravomocný, a že tento pokyn vydal bývalý státní tajemník Mgr. K., a proto je zásadní, zda k tomu byl z hlediska namítaného střetu funkcí oprávněn. Jde také o námitku, že žalovaný porušil zákaz nucených prací, neboť nezasíláním platu vynucoval docházku stěžovatele na pracoviště „Chodov“, pro které nebyl zdravotně způsobilý, a že stěžovatel nikdy nesouhlasil s rozšířením úkolů o přímý každodenní osobní styk s cizinci a bez tohoto souhlasu nemohl být převeden na pracoviště „Chodov“. Žádnou z těchto námitek stěžovatel neuplatnil v žalobě, ani ve lhůtě pro podání žaloby (podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby). Nejvyšší správní soud proto tyto námitky vyhodnotil jako nepřijatelné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[23] Z přípustných námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval námitkou, že státní tajemník ani žalovaný nebyli oprávněni ve věci rozhodnout a že příslušným k projednání dané věci byl Obvodní soud pro Prahu 7, který věc chybně postoupil státnímu tajemníkovi. Této námitce však nepřisvědčil.

[24] Podle § 159 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě platí, že *ustanovení o řízení ve věcech služby se vztahují na rozhodování o odměňování*.

[25] Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve svém usnesení ze dne 7. 4. 2022, č. j. Konf 7/2021-30, publ. pod č. 4357/2022 Sb. NSS, vyložil citované ustanovení tak, že o věc odměňování jde „*nejen v situaci, kdy se státní zaměstnanec domáhá vyplacení částky, na kterou má dle svého přesvědčení nárok, avšak vyplacena mu nebyla, ale i v opačném případě, kdy byl zaměstnanci vyplacen plat ve vyšší částce, než mu příslušelo*“. Uzavřel, že k rozhodnutí ve věci je v takovém případě ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o státní službě ve spojení s § 162 odst. 2 tohoto zákona příslušný služební orgán rozhodující ve věcech služebního poměru.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal v nyní řešené věci žádný důvod se od těchto závěrů jakkoli odchýlit a konstatuje, že k rozhodnutí o stěžovatelem uplatněném požadavku na vyplacení platu za listopad a prosinec 2019 nebyl příslušný Obvodní soud pro Prahu 7, jak se mylně domnívá stěžovatel, nýbrž státní tajemník (srov. § 162 odst. 2 zákona o státní službě), neboť jde o otázku odměňování ve smyslu § 159 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. K rozhodnutí o stěžovatelově odvolání pak byl podle § 162 odst. 4 písm. a) zákona o státní službě příslušný žalovaný.

[27] Namítá-li stěžovatel, že nepřislušnost služebních orgánů potvrdil i městský soud v odstavci 30 napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zmíněný odstavec řeší otázku, zda mělo být před nevyplácením platu samostatně rozhodnuto o tom, zda má stěžovatel z důvodu (ne)omluvené absence nárok na výplatu platu, či nikoli. Povinnost vydat takové rozhodnutí (a kompetence k jeho vydání) z § 159 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě nevyplývá, jak správně konstatoval městský soud. To však nic nemění na shora uvedeném závěru, že státní tajemník byl příslušný k vydání meritorního rozhodnutí v nyní

řešené věci, neboť stěžovatelem uplatněný nárok na výplatu platu za listopad a prosinec 2019 je otázkou odměňování ve smyslu § 159 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě.

[28] Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor stěžovatele, že žalovaným měla být Česká republika – Ministerstvo vnitra. Již městský soud stěžovateli vysvětlil, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je podle § 69 s. ř. s. žalovaným správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal. V případě rozhodnutí služebního funkcionáře (orgánu) je žalovaným správním orgánem služební funkcionář (orgán), který ve věci rozhodl v posledním stupni. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018-37, publ. pod č. 3804/2018 Sb. NSS, a v nyní řešené věci neshledal žádný důvod se od něj jakkoli odchýlit. Městský soud tedy žalovaného určil správně.

[29] Důvodná není ani související námitka, že plná moc udělená Mgr. R. Z. je neurčitá, vadná a nesrozumitelná. Předně je třeba konstatovat, že se nejedná o plnou moc, nýbrž o pověření k zastupování v řízeních před správními soudy. *„Oprávnění jednat za správní orgán se neprokazuje plnou mocí, ale pověřením. Pokud konkrétní fyzická osoba jedná (bude jednat) za správní orgán opakovaně ve více soudních řízeních a po delší dobu, lze využít tzv. generálního pověření, které se uloží u soudu a platí do odvolání pro všechna řízení u daného soudu, v nichž tento správní orgán vystupuje. Není-li pověření předloženo, nebo je-li rozsah oprávnění jednat za správní orgán sporný, musí soud vyzvat k jeho předložení nebo k odstranění nejasností“* (srov. Potěšil, L., Šimíček, V., a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014 – komentář k § 33 odst. 5 s. ř. s., dostupný v ASPI). Také další komentář (Kühn, Z., Kocourek, T. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019 – komentář k § 33 odst. 5 s. ř. s., dostupný v ASPI) uvádí, že *„za správní orgán může jednat i jeho zaměstnanec nebo státní úředník, jestliže mezi jeho pracovní (služební) úkoly náleží jednání v soudním řízení. Oprávnění zaměstnance správního orgánu nebo státního úředníka jednat za správní orgán je třeba soudu prokázat, což je možné v zásadě dvěma způsoby. Prvním ze způsobů je předložení vnitřního organizačního předpisu, z něhož plyne, že osoba vykonávající určitou pracovní pozici (funkci, služební místo) je z tohoto titulu oprávněna jednat za správní orgán v soudním řízení. Není-li ve vnitřním předpisu uvedeno jméno zaměstnance či státního úředníka, ale jen označení pracovní pozice (funkce, služební místa), musí být spolu s vnitřním předpisem předložen i doklad o tom, že osoba, která jedná před soudem za správní orgán, byla do této pracovní pozice ustavena. Druhou z alternativ je předložení písemného pověření, které stvrzuje, že vedoucí správního orgánu pověřil konkrétního zaměstnance či státního úředníka jednáním za správní orgán v soudním řízení. Postačuje generální pověření“*.

[30] V nyní řešené věci se jednalo o generální pověření ze dne 18. 8. 2020, které pracovníci Ministerstva vnitra Mgr. Z. udělil žalovaný služební orgán, konkrétně náměstek ministra vnitra pro státní službu doc. JUDr. Petr Hůrka, Ph.D. Nejvyšší správní soud v tomto pověření neshledal žádné nejasnosti, které by bylo třeba odstraňovat. Z pověření je zjevné, že se vztahuje na zastupování u ústních jednání v řízeních o žalobách proti rozhodnutím žalovaného, resp. o žalobách, kde je žalovaným náměstek ministra vnitra pro státní službu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nespécifikoval, v čem konkrétně podle něj neurčitost, vadnost a nesrozumitelnost daného pověření spočívá, Nejvyšší správní soud jen obecně uvádí, že žádné takové vady nezjistil. Mgr. R. Z. tudíž byla oprávněna zastupovat žalovaného při jednání městského soudu v dané věci.

[31] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost. K této námitce Nejvyšší správní soud především konstatuje,

pokračování

že podle konstantní judikatury je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost takový rozsudek, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Dále pak jde o případy soudních rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Takovými vadami napadený rozsudek netrpí. Městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně popsal, co je předmětem soudního přezkumu v dané věci, a rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích včas uplatněných žalobních bodů. Výrok napadeného rozsudku je jednoznačný, nikoli vnitřně rozporný, a je v souladu s odůvodněním, které Nejvyšší správní soud považuje za konzistentní a srozumitelné.

[32] Stěžovatel označil za nesrozumitelné záhlaví napadeného rozsudku i většinu odstavců jeho odůvodnění (mnohdy bez vysvětlení, v čem konkrétně nesrozumitelnost spatřuje). Jím namítané domnělé nedostatky však nesrozumitelnost napadeného rozsudku nezpůsobují, neboť se nejedná o žádný z výše popsaných případů nesrozumitelnosti, ani o jakoukoli srovnatelně závažnou vadu. Typickým příkladem je stěžovatelova výtka proti odstavci 1 napadeného rozsudku, že se v něm městský soud nezabýval tím, že v době od 9. 7. 2019 do 23. 12. 2019 byl stěžovatel ve výkonu služby, resp. jí nebyl zproštěn. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento domnělý nedostatek není ze své podstaty způsobilý vyvolat nesrozumitelnost napadeného rozsudku. Odstavec 1 je navíc úvodním odstavcem rekapitulační části napadeného rozsudku; městský soud v něm identifikoval rozhodnutí státního tajemníka a popsal postup, který k jeho vydání vedl. Nejvyšší správní soud proto dodává, že městský soud neměl povinnost zabývat se v úvodním odstavci jakoukoli námitkou stěžovatele, a to tím spíše, že takovou námitku stěžovatel ve lhůtě pro podání žaloby vůbec neuplatnil.

[33] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel namítá nesrozumitelnost v situacích, kdy nesouhlasí s určitým závěrem městského soudu nebo kdy příslušný odstavec napadeného rozsudku nenaplní subjektivní představu stěžovatele o tom, co v něm měl městský soud uvést. Ani jedna z těchto situací však není otázkou srozumitelnosti odůvodnění, nýbrž otázkou správnosti právního posouzení či dostatečnosti odůvodnění; k tomu se Nejvyšší správní soud vyjádří níže.

[34] K jednotlivým konkrétním důvodům údajné nesrozumitelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že užívání pojmů zákoníku práce a úvahy (závěry) o neomluvené absenci nesrozumitelnost nezpůsobují. Jak správně uvedl městský soud v odstavci 35 napadeného rozsudku, zákon o státní službě v souvislosti s odměňováním odkazuje na zákoník práce (srov. § 144 zákona o státní službě). Užívání pojmů obsažených v zákoníku práce tudíž plně odpovídá dané právní úpravě a nemůže vyvolat nesrozumitelnost napadeného rozsudku. Za nesrozumitelné nepovažuje Nejvyšší správní

soud ani stěžovatelem zpochybněné tvrzení městského soudu, že případné rozhodování ve věci překážek na straně státního zaměstnance či služebního úřadu nelze připodobňovat k rozhodnutí o povaze stěžovatelovy absence. Tento závěr učinil městský soud v odstavci 31 napadeného rozsudku v kontextu stěžovatelovy námítky, že rozhodování o otázkách docházky lze dovodit z § 106 odst. 3 zákona o státní službě (překážky na straně služebního úřadu). Městský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu srozumitelně vysvětlil, že ačkoli se o existenci překážek na straně služebního úřadu vydává rozhodnutí, neznamená to, že by se mělo rozhodovat o všech otázkách souvisejících s docházkou státního zaměstnance.

[35] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost. Příslušné kasační námítky tudíž nejsou důvodné.

[36] Dále se Nejvyšší správní soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je krajský (městský) soud povinen vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace; nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadený rozsudek přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí soudu nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každý jednotlivý argument (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10). Nejvyšší správní soud stěžovatelem popsané nedostatky v případě napadeného rozsudku neshledal; městský soud se srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s podstatou všech námitek uplatněných v žalobě a své úvahy řádně odůvodnil.

[37] Městský soud nebyl povinen se věcně zabývat námitkami, které stěžovatel neuplatnil v žalobě, resp. ve lhůtě pro podání žaloby (podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby). Nejvyšší správní soud připomíná, že *„řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou [...] Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námítky po uplynutí lhůty pro podání žaloby“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 75/2012-46, ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007-92, či ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001-75, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, či ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, bod 39).

[38] Stěžovatel proto nemůže městskému soudu vytýkat, že se věcně nevypořádal s námitkami, které neuplatnil v žalobě. Jedná se o následující námítky: Stěžovatel v žalobě nenamítal, že důvodem jeho absence byly obavy o život a zdraví (stěžovatel pouze na straně 2 žaloby zmínil, že v žalobě k Obvodnímu soudu pro Prahu 7 uvedl, že svou absenci na pracovišti omluvil na základě § 106 odst. 2 zákoníku práce z důvodu obav o život a zdraví; to však není žalobní bod, neboť z toho není zřejmé, co konkrétně stěžovatel vytýká správním orgánům – jde o prosté konstatování obsahu předchozího podání). Stěžovatel sice v žalobě upozornil na svou finanční tíseň, nenamítal však nedostatek financí na advokáta, ani netvrdil, jak tato skutečnost měla zasáhnout do jeho práv. Stěžovatel rovněž v žalobě nenamítal, že byl vyslán na přepážku bez vstupní lékařské prohlídky a navzdory titulu

pokračování

Ph.D., a to protiprávně dopisem ze dne 16. 7. 2019, ani že oprávněné nesplnění tohoto protiprávního příkazu vytvořilo překážku na straně žalovaného. Stěžovatel v žalobě neuplatnil ani námitky proti lékařskému posudku MUDr. L. Netvrdil, že se žalovaný nejprve snažil ukončit jeho služební poměr pro zdravotní nezpůsobilost, a poté jej vyslal na pracoviště „Chodov“ s rizikovými faktory; stěžovatel ani nevysvětlil, jaký měla mít tato skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného v dané věci. Stěžovatel v žalobě nevzněl ani námitky týkající se zproštění výkonu služby a nenamítal ani to, že mu měl žalovaný plat poskytnout, a poté se sám soudní cestou domáhat jeho vrácení. Stěžovatel rovněž v žalobě netvrdil, že pokyn účtárně k nezasílání platu vydal Mgr. K. a že existují pochybnosti, zda je tento pokyn pravomocný. Na všechny tyto stěžovatelem včas neuplatněné žalobní body nebyl městský soud povinen věcně reagovat, a proto jejich věcné nevypořádání nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 75/2012-46, nebo ze dne 10. 1. 2024, č. j. 8 As 186/2022-27).

[39] V případě dalších stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud shledal, že je městský soud řádně vypořádal. Stěžovatelem namítanou údajnou nečinností žalovaného v dané věci se městský soud zabýval v odstavci 33 napadeného rozsudku. Námitky týkající se zákazu dvojího trestání vypořádal městský soud v odstavcích 34 a 42 napadeného rozsudku, v naposledy zmíněném odstavci reagoval i na namítaná odvetná opatření proti whistleblowerovi. K tvrzenému nedostatku oprávnění služebních orgánů k rozhodování v dané věci lze odkázat na odstavce 24, 30 a 32 napadeného rozsudku, v nichž městský soud zmínil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7, jímž byla stěžovatelova žaloba o částku 43.852 Kč s příslušenstvím (plat za listopad a prosinec 2019) postoupena k rozhodnutí státnímu tajemníkovi, a citoval § 159 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, který zakládá kompetenci služebního orgánu rozhodovat ve věcech odměňování státních zaměstnanců.

[40] K námitce stěžovatele, že se městský soud nevypořádal s definicí pojmů služba, výkon služby, příkaz k výkonu služby a místo výkonu služby, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, proč by se měl městský soud výkladem těchto pojmů zabývat. Pojmy příkaz k výkonu služby a místo výkonu služby navíc nebylo třeba blíže vysvětlovat, neboť se jich žádný ze včas uplatněných žalobních bodů netýkal.

[41] Stěžovatel dále poznamenal, že by se soud měl zabývat otázkou, zda v jednání žalovaného nelze spatřovat trestný čin, a také otázkou možného zneužití finančních prostředků z veřejných rozpočtů, bezdůvodného obohacení a neoprávněného zadržování finančních prostředků stěžovatele. Z obsahu kasační stížnosti není zřejmé, zda jde o úkol pro Nejvyšší správní soud nebo o výtku proti městskému soudu, že se těmito skutečnostmi nezabýval. Nejvyšší správní soud proto jednak konstatuje, že městský soud nebyl povinen se k těmto skutečnostem jakkoli vyjadřovat, neboť nebyly součástí včas uplatněných žalobních bodů, a jednak dodává, že uvedené skutečnosti jsou ve vztahu k předmětu soudního přezkumu v nyní řešené věci (viz níže) irelevantní. Z odůvodnění napadeného rozsudku navíc vyplývá, že služební orgány postupovaly v dané věci v souladu se zákonem (tudíž v jednání žalovaného nelze spatřovat trestný čin) a rozhodly správně, pokud stěžovateli částku odpovídající platu za listopad a prosinec 2019 nepřiznaly (tudíž nejde o zneužití či neoprávněné zadržování finančních prostředků, ani o bezdůvodné obohacení).

[42] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Příslušné kasační námitky tudíž nejsou důvodné.

[43] Před vypořádáním dalších námitek považuje Nejvyšší správní soud za potřebné zopakovat, že předmětem správního řízení v nyní řešené věci byla výhradně otázka stěžovatelova nároku na vyplacení platu za listopad a prosinec 2019. Od toho se odvíjí také okruh relevantních námitek a okruh námitek, které se naopak s předmětem daného řízení míjejí. Jak správně upozornil již městský soud, o převedení stěžovatele na jiné služební místo bylo pravomocně rozhodnuto v jiném řízení, námitky související s převedením stěžovatele na jiné služební místo tak nejsou pro nyní řešenou věc relevantní. Příslušné rozhodnutí je nadáno presumpcí správnosti, a proto nelze dovozovat jeho nezákonnost či nesprávnost, dokud nebylo zákonem předvídaným postupem zrušeno. Stěžovatel byl tedy povinen toto rozhodnutí respektovat a na nové služební místo nastoupit. To však stěžovatel neučinil (ani to nepopírá). Na tomto místě Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na presumpci správnosti pravomocného rozhodnutí nebyl městský soud povinen (ani oprávněn) z úřední povinnosti přihlédnout k tomu, že žádost o provedení pracovnělékařské prohlídky ze dne 12. 4. 2019 (předcházející rozhodnutí o převedení) a rozhodnutí o převedení na jiné služební místo jsou údajně v rozporu s nařízením vlády č. 302/2014 Sb., o katalogu správních činností.

[44] Podle § 144 odst. 1 zákona o státní službě platí, že *odměňování státních zaměstnanců se řídí zákoníkem práce, není-li stanoveno jinak. Z odstavce 2 téhož ustanovení plyne, že kde se v zákoníku práce používá pojem výkon práce, rozumí se tím pro účely tohoto zákona výkon služby.* Podle § 109 odst. 1 zákoníku práce platí, že *za vykonanou práci přísluší zaměstnanci mzda, plat nebo odměna z dohody za podmínek stanovených tímto zákonem, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.*

[45] Z citovaných ustanovení vyplývá, že až na některé zákonem stanovené výjimky náleží státnímu zaměstnanci plat jen za vykonanou službu a po jejím vykonání. Tomu odpovídá i znění komentáře k zákonu o státní službě: *„Jedním z práv státních zaměstnanců, která stanoví demonstrativním výčtem § 79 odst. 2 ZSS [zákon o státní službě], je právo na plat. Plat je možné s využitím úpravy v § 109 odst. 1 zák. práce definovat jako peněžité plnění poskytované státnímu zaměstnanci za výkon služby. Možnost poskytovat plat, aniž by státní zaměstnanec konal službu, je omezena na případy, kdy to výslovně stanoví zákon. Podle zákoníku práce jde například o poskytování (nekrácení) platu při současném poskytnutí náhradního volna za práci (službu) přesčas (§ 127 zák. práce), poskytování (nekrácení platu) v případech, kdy zaměstnanec nepracoval (nekonal službu) proto, že na jeho obvyklý pracovní den připadl svátek, nebo kdy čerpal náhradní volno za práci (službu) ve svátek (§ 131 zák. práce), podle zákona o státní službě jde navíc např. o některé překážky ve službě (§ 104 odst. 2), nařízení vlády č. 135/2015 Sb.), o vybrané případy vzdělávání státních zaměstnanců (§ 107 odst. 2, 108 odst. 3) nebo o přestávku poskytovanou státním zaměstnankyním ke kojení (§ 121 odst. 3)“ (srov. Pichrt, J., a kol. Zákon o státní službě. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015 – komentář k § 144, dostupný v ASPI). Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem a služebními orgány, že nárok na plat vychází primárně z faktického výkonu služby.*

[46] Stěžovatel se mýlí, pokud se domnívá, že zákon o státní službě neumožňuje osobě ve služebním poměru nezasílat plat nebo jej krátit. Vzhledem k tomu, že plat v zásadě (až na shora zmíněné výjimky) náleží jen za vykonanou službu, Nejvyšší správní soud konstatuje,

pokračování

že v případě neomluvené absence státního zaměstnance může být jeho plat krácen, případně nemusí být vyplacen vůbec. Dostatečnou oporu pro tento závěr poskytuje výše citovaný § 144 odst. 1 zákona o státní službě ve spojení s § 109 odst. 1 zákoníku práce.

[47] Na výše uvedeném závěru, že služební orgány mohou krátit plat státního zaměstnance v případě jeho neomluvené absence, nic nemění ani stěžovatelem citované rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2014, č. j. 16 Kss 10/2013-84, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2868/2012, týkající se platu soudců. Obě zmíněná rozhodnutí vycházejí z toho, že funkce soudce je veřejnou funkcí, není však vykonávána v pracovním poměru; na vztahy vyplývající z výkonu funkce soudce se proto zákoník práce nevztahuje. V tom spočívá zásadní odlišnost od nyní řešené věci, neboť § 144 zákona o státní službě výslovně odkazuje na zákoník práce, který se tak ve věcech odměňování státních zaměstnanců (na rozdíl od soudců) použije.

[48] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že odkazy na zákoník práce je nutné korigovat v souvislosti s oprávněním služebních orgánů podle zákona o státní službě. Služební orgány nepotřebují žádné speciální kompetenční ustanovení k tomu, aby v případě neomluvené absence státního zaměstnance jeho plat podle výše citovaných ustanovení úměrně zkrátily či nevyplatily. Jedná se o faktický úkon, nikoli o rozhodnutí ve smyslu § 159 odst. 1 zákona o státní službě. Státní zaměstnanec má možnost se proti takovému úkonu služebního orgánu bránit tak, že uplatní požadavek na vyplacení částky, na kterou má podle svého přesvědčení nárok, a tím iniciuje vydání rozhodnutí o odměňování podle § 159 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě (srov. výše citované usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 7/2021-30). To stěžovatel učinil, jím uplatněné námitky proti nevyplacení platu za listopad a prosinec 2019 byly ve správním řízení řádně projednány, a k žádné újmě na jeho právech ani k porušení práva na spravedlivý proces tak nedošlo.

[49] K námitce stěžovatele, že § 159 odst. 2 zákona o státní službě nezakládá právo nezasílat osobě ve služebním poměru plat, Nejvyšší správní soud připomíná, že zmíněné ustanovení vyjmenovává činnosti služebních orgánů, na které se nevztahují ustanovení o řízení ve věcech služby ani ustanovení správního řádu o správním řízení. Již z povahy věci tak nemůže jít o ustanovení, které by zakládalo právo nezasílat osobě ve služebním poměru plat. Potud má stěžovatel pravdu, nicméně ani městský soud netvrdil opak, stěžovatel pouze jeho závěry dezinterpretoval. Podstatné však je především to, že dané ustanovení nebrání služebním orgánům v tom, aby v případě neomluvené absence postupovaly podle § 144 odst. 1 zákona o státní službě ve spojení s § 109 odst. 1 zákoníku práce a státnímu zaměstnanci nevyplatily plat za dobu neomluvené absence.

[50] S ohledem na shora uvedené považuje Nejvyšší správní soud za irelevantní stěžovatelovo tvrzení, že úprava v § 159 zákona o státní službě je taxativní a že podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 21 Cdo 269/2018, může služební orgán činit jen taková rozhodnutí, která mu zákon umožňuje. Taxativní charakter § 159 zákona o státní službě i závěry rozsudku městského soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 8 A 85/2019-57, na který v dané souvislosti stěžovatel rovněž upozorňoval, navíc popřelo již zmíněné usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 7/2021-30.

[51] Pokud stěžovatel v této souvislosti namítá, že městským soudem uváděný čl. 1 bod 9 služebního předpisu státního tajemníka č. 34/2015 je v rozporu s § 159 odst. 2 zákona o

státní službě, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel nevysvětlil, jaký má tento údajný rozpor vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného (který zmíněný služební předpis neaplikoval) nebo jak tento rozpor zasahuje do stěžovatelových práv. Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou blíže nezabýval.

[52] Stěžovatelova námitka, že městský soud pravděpodobně vycházel z toho, že pokyn účtárně k nezasílání platu je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., představuje podle Nejvyššího správního soudu dezinterpretaci závěrů napadeného rozsudku. Městský soud totiž nic takového neuvedl, ani nenaznačil, a to ani v souvislosti s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 4 Ads 265/2020-49, který byl použit v jiném kontextu. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že stěžovatelem akcentovaný pokyn účtárně k nezasílání platu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[53] Také stěžovatelova námitka, že služební orgán má ze zákona lhůty pro vydání rozhodnutí a stěžovatel nechápe tvrzení o nerealizovatelnosti dodržování takových lhůt, představuje dezinterpretaci napadeného rozsudku. Městský soud totiž v odstavci 30 napadeného rozsudku, ke kterému se uvedená námitka vztahuje, vyslovil, že zákon o státní službě výslovně nepředpokládá, že by mělo být automaticky formálně rozhodováno o konkrétní výši platu za každý jednotlivý měsíc trvání služebního poměru; to by ostatně bylo v praxi zcela nerealizovatelné. Městský soud tedy vůbec nehovořil o lhůtách pro rozhodování a o dodržování těchto lhůt, jak naznačuje stěžovatel. Pokud městský soud zmínil praktickou nerealizovatelnost každoměsíčního rozhodování o konkrétní výši platu, měl patrně na mysli to, že plat musí být vyplacen ve stanoveném výplatním termínu v měsíci následujícím po měsíci, za který se plat vyplácí, a doba od skončení kalendářního měsíce do výplatního termínu je příliš krátká na to, aby během ní služební orgány vedly řízení a vydaly rozhodnutí o výši platu každého jednotlivého státního zaměstnance (o možném odvolacím řízení nemluvě). Tento logický argument použil městský soud na podporu svého závěru, že z ničeho nevyplývá, že by mělo být před nevyplacením platu rozhodováno o tom, jestli má stěžovatel z důvodu (ne)omluvené absence nárok na výplatu platu, či nikoli. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[54] K námitce stěžovatele, že se v žalobě i v dalších řízeních dovolával překážky na straně služebního úřadu a že obavou o život a zdraví argumentoval již od počátku, Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že stěžovatel v žalobě v nyní řešené věci překážky na straně služebního úřadu ani § 106 odst. 3 zákona o státní službě nezmínil a mimo zpochybnění zákonnosti převedení na jiné služební místo nepředložil žádné konkrétní zdravotní důvody, jež by mu na novém služebním místě bránily ve výkonu služby. S ohledem na dispoziční a koncentrační zásadu, kterými je soudní řízení ve správním soudnictví ovládáno, není podstatné, zda stěžovatel takové námitky uplatnil v jiných řízeních. Městský soud byl totiž podle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen přezkoumat rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, přičemž podle § 71 odst. 2 s. ř. s. mohl stěžovatel přednést žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podstatné je tedy primárně to, co stěžovatel uvedl přímo v žalobě, neboť ostatní podání adresovaná městskému soudu v dané věci učinil a ústní jednání u městského soudu se konalo až po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje ani náznak námitky (žalobního bodu) týkající se překážek na straně služebního úřadu a obavy o život a zdraví stěžovatele, je třeba stěžovatelovu argumentaci obsaženou v jeho pozdějších podáních a přednesenou při ústním

pokračování

jednání vnímat jako nový žalobní bod, který byl uplatněn opožděně (po uplynutí lhůty pro podání žaloby). Totéž platí i pro námitky týkající se mimořádné lékařské prohlídky a chybějící vstupní lékařské prohlídky pro nové služební místo. O těchto námitkách městský soud v odstavci 39 napadeného rozsudku správně uvedl, že byly uplatněny až po lhůtě pro podání žaloby; stěžovatelův nesouhlas s tímto závěrem městského soudu tak není důvodný.

[55] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, nárok státního zaměstnance na plat vychází primárně z faktického výkonu služby. Je proto zcela irelevantní stěžovatelovo tvrzení, že se po celou dobu zdržoval v místě výkonu služby „Praha“, že plnil a dodržoval četné povinnosti vyplývající ze zákona o státní službě a že byl ve služebním poměru, tudíž službu vykonával. Pro nárok na plat nepostačuje formální zařazení na služební místo, nýbrž státní zaměstnanec musí službu na daném služebním místě fakticky vykonávat, tedy přinejmenším „chodit do práce“. Stěžovatel však na služební místo, na které byl pravomocně převeden s účinností od 9. 7. 2019, ani nenastoupil, natož aby na tomto služebním místě fakticky vykonával službu. Za situace, kdy stěžovatel v žalobě netvrdil, že by existovaly nějaké překážky na straně služebního úřadu, a ani že by svou absenci nějak konkrétně omluvil (a důvod omluvy doložil), Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem a se žalovaným, že mu nárok na plat za listopad a prosinec 2019 nevznikl. Na tom nemůže nic změnit ani fakt, že osoba ve služebním poměru má omezené možnosti si vydělávat jinak. Stále totiž platí, že pokud stěžovatel službu fakticky nevykonával z důvodu neomluvené absence, nemá na plat nárok.

[56] Nejvyšší správní soud dodává, že jako omluva zmíněné absence se nabízely zdravotní důvody včetně případné zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby na služebním místě, na které byl stěžovatel převeden. Jedním z podkladů pravomocného rozhodnutí o převedení stěžovatele na nové služební místo však byl i lékařský posudek o způsobilosti stěžovatele k výkonu služby na tomto služebním místě. Bylo proto na stěžovateli, aby svou případnou zdravotní nezpůsobilost doložil, což stěžovatel neučinil, resp. to ani v žalobě netvrdil. Za dané situace byly služební orgány oprávněny vycházet z toho, že stěžovatel byl k výkonu služby na služebním místě, na které byl převeden, způsobilý a že mu ve výkonu služby nebránily zdravotní důvody. Namítá-li stěžovatel, že je mimo zákonnou praxi, aby si sám zajišťoval lékařský posudek, že na dané pracovní místo nemůže nastoupit, a že znalec měl v případě pochybností povolát přímo městský soud, Nejvyšší správní soud konstatuje, že bylo povinností stěžovatele na nové služební místo nastoupit, a pokud mu v tom cokoli bránilo, měl to služebním orgánům sdělit a doložit. V soudním řízení přitom nevznikly žádné pochybnosti, kvůli kterým by měl městský soud povolávat znalce. Ani tato námitka tak není důvodná.

[57] Povinnost doložit omluvu své absence měl stěžovatel primárně již v době, kdy tato absence započala. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel svou argumentaci, proč nenastoupil k výkonu služby na novém služebním místě, několikrát změnil. Nejprve uváděl strach z kolegů a pracovních podmínek, poté neznalost adresy nového pracoviště, později zdravotní nezpůsobilost, a nakonec očekávání zvláštního příkazu k výkonu služby a vstupní lékařské prohlídky. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se žalovaným, že tato argumentace stěžovatele působí účelově. Stěžovatel navíc žádné konkrétní důvody, které by mohly jeho absenci omluvit, neuvedl ani v žalobě, ve které dokonce ani netvrdil, že by jeho absence byla z nějakého konkrétního důvodu omluvená. Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, jaké konkrétní omluvy měl stěžovatel na mysli, pokud odkazoval na dokumentaci z řízení o převedení na jiné služební místo nebo z kárného řízení, případně ze spisu městského soudu

sp. zn. 10 Ad 10/2020. Pro úplnost nutno dodat, že stěžovatel v žalobě nenamítal, že by se jeho omluvy nacházely v jiných spisech, ani že by si měly služební orgány některý z těchto spisů připojit.

[58] K námitce stěžovatele, že nezasílání platu za listopad a prosinec 2019 vzniklo v důsledku průtahů v kárném řízení, Nejvyšší správní soud opakuje, že stěžovateli nebyl plat vyplácen proto, že fakticky nevykonával službu na služebním místě, na které byl pravomocně převeden, resp. z důvodu neomluvených absencí; zjednodušeně řečeno proto, že nechodil do práce. To však s údajnými průtahy v kárném řízení nijak nesouvisí. V případě neomluvené absence je přirozené, že zaměstnanec (a to i státní) neobdrží plat, neboť ten je odměnou za vykonanou práci (službu). Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem, že krácení platu z důvodu neomluvené absence není trestem.

[59] Nejvyšší správní soud nepovažuje za pochybení, že městský soud v odstavci 40 napadeného rozsudku převzal některé závěry svého rozsudku č. j. 10 Ad 10/2020-102, ačkoli měl k dispozici kasační stížnost, ve které stěžovatel závěry zmíněného rozsudku rozporoval. Městskému soudu nic nebránilo v tom, aby ze svého předchozího pravomocného rozsudku vycházel. Pro úplnost lze dodat, že stěžovatelovu kasační stížnost proti rozsudku městského soudu č. j. 10 Ad 10/2020-102 Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 28. 6. 2022, č. j. 4 Ads 440/2021-105.

[60] K námitce upozorňující na neprovedené výsledky svědků a další důkazy Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud v napadeném rozsudku podrobně vysvětlil, proč jednotlivé stěžovatelem navržené důkazy neprovedl (srov. zejména odstavce 39 a 43 napadeného rozsudku). S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Vzhledem k tomu, že stěžovatelem navržené dokazování nebylo pro posouzení důvodnosti jeho žaloby potřebné, Nejvyšší správní soud nepovažuje za pochybení, že městský soud v odstavci 16 napadeného rozsudku podle stěžovatele nevyjmenoval řadu důkazů souvisejících s jeho zdravotním stavem. Městský soud tyto důkazy zahrnul mezi další listinné důkazy, které neprovedl, neboť se týkaly otázek, které se míjejí s předmětem daného řízení. Tento závěr stěžovatel nijak nezpochybnil, uvedená námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[61] Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[62] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, ale náhradu nákladů nepožadoval a ze spisového materiálu nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 27. února 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu